O duminică de neuitat (1)

Ucenicii înapoia uşilor încuiate

Dirk Schürmann

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11025.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Ioan 20.19-20 „(20:19) Fiind deci seară, în ziua aceea, cea dintâi a săptămânii, şi uşile fiind închise acolo unde erau ucenicii, de frica iudeilor, Isus a venit şi a stat în mijloc, şi ·le-a spus: „Pace vouă!“ (20:20) Şi, spunând aceasta, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii deci s-au bucurat, văzându-L pe Domnul.“; Matei 18.20 „(18:20) Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“.“

> **Ioan 20.19-20:** În seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor şi le-a zis: „Pace vouă!” Şi după ce a zis acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.
>
> **Matei 18.20:** Căci acolo unde doi sau trei sunt adunaţi pentru numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.

Introducere

Ce s-a întâmplat de fapt în prima duminică, pe care noi o numim şi „Ziua Domnului” (Apocalipsa 1.10), când Domnul Isus a înviat şi a venit în mijlocul ucenicilor adunaţi laolaltă? Începând din această zi se strâng şi astăzi pretutindeni creştini spre Numele Domnului, în forma pe care El a spus-o în Matei

18.20 „(18:20) Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“.“. Ce a însemnat atunci, că Domnul Isus a venit în mijlocul ucenicilor? Şi ce putem noi deduce astăzi din aceasta pentru strângerea laolaltă?

Dispoziţia sufletească a ucenicilor

Vrem mai întâi să ne gândim puţin în ce stare se aflau credincioşii care s-au adunat acolo înapoia uşilor încuiate „de frica iudeilor”. În primul rând ei erau deosebit de trişti, căci au trebuit să trăiască, cum Domnul şi Învăţătorul lor, pe care L-au însoţit mai mult de trei ani şi L-au iubit şi preţuit, a fost răstignit de concetăţenii lor invidioşi şi barbari. De ce nu a ascultat El de ei? Ei au bănuit dinainte ce avea să se întâmple şi L-au atenţionat, atunci când El cu toată îngrijorarea lor S-a decis să meargă la Ierusalim. În afară de aceasta ei erau deosebit de dezamăgiţi. Ei au văzut în El pe Mesia, care venise să salveze pe poporul Său Israel şi să instaureze Împărăţia. Şi acum toate speranţele erau spulberate.

Dar mai era ceva care îi apăsa şi mai mult. Care era situaţia cu ei înşişi? Da, ei erau nu numai dezamăgiţi din cauza celor petrecute cu Domnul lor, nu, ei erau frustraţi mult mai mult şi cu

privire la ei înşişi. Ce şoc a fost când cu trei zile înainte Domnul le-a făcut cunoscut: „Unul dintre voi Mă va vinde”. Cine ar fi gândit că Iuda – unul dintre ei – va ajunge cu adevărat la aşa ceva. Desigur, toţi dintre ei, mai mult sau mai puţin, în funcţie de predispoziţia fiecăruia, a creat greutăţi Domnului, dar să-L vândă? Deseori Domnul le-a rezolvat problemele şi a potolit cearta. Dar că Iuda va merge aşa de departe şi va trăda pe Domnul, nu, la aceasta nu s-au aşteptat. Că el, înapoia căruia nu se presupunea nimic rău, va veni în fruntea vrăjmaşilor lor şi cu o sărutare va trăda pe Domnul, aceasta era de neînţeles.

Şi apoi Petru cel viteaz, la care toţi au privit cu respect din cauza curajului lui, care a îndrăznit o dată să coboare din corabie şi pe marea învolburată să meargă la Domnul său – acest Petru a devenit slab înaintea unei slujnice simple şi chiar a tăgăduit sub blestem pe Domnul său.

Ce s-a petrecut cu ceilalţi? Nu au părăsit ei în chip ruşinos pe Domnul lor, atunci când El a avut cea mai mare nevoie de ei? Pe cine se mai puteau ei de fapt baza? Ei nu se mai puteau baza nici măcar pe ei înşişi! Ei erau străini în pielea proprie.

Ioan stătea acolo între ei. Scurt înainte de moartea Sa Domnul i-

a încredinţat ultima legătură care Îl mai lega cu pământul acesta – mama Sa. Aceasta însemna clar că El a renunţat conştient la toate relaţiile pământeşti cu ei. De aceasta îşi va aminti Ioan totdeauna prin această moştenire.

Şi apoi frica de poporul aţâţat: dacă ei au omorât pe Domnul, ce vor face ei atunci cu ei? Frica de cuvintele: „Şi tu eşti unul din ei", cu siguranţă a creat probleme nu numai lui Petru. Orice zgomot venit din direcţia uşii le-a adus un nou fior de frică: Acuma vin!

Dezamăgire, îndoială, frică, lipsă de curaj, griji sau aşa cum noi am spune astăzi: deziluzii, depresii şi frustrări – aceasta caracteriza situaţia lor.

Întorsătura

Dar apoi ce întorsătură: Domnul apare deodată în mijlocul lor cu salutul „Pace vouă!". Ce bucurie, să-L revadă deodată viu între ei, pe El, Cel mort, pe Cel a cărui misiune era aparent eşuată! Ce biruinţă! El a triumfat asupra vrăjmaşilor, El a biruit moartea, El a părăsit mormântul. Ce triumf!

Şi ce le spune El acum? Nu ar fi fost mai bine dacă le-ar fi spus: „Nu vă ruşinaţi?”, sau: „Aceasta este mulţumirea pentru tot ce Eu am fost pentru voi, că voi M-aţi părăsit în ceasul celor mai mari necazuri ale Mele?”, sau: „Ce fel de prieteni sunteţi voi?” Da, în toate acestea El ar fi avut dreptate, şi ei ar fi trebuit să primească cu capul plecat acestea, acum când Îl revedeau. Dar ce dragoste, ce sentiment de compasiune cu frica lor, cu lipsa lor de curaj şi deznădejdea lor! Noi auzim contrariul din gura Lui. Nici un reproş, nici un cuvânt de supărare justificată, ci balsamul cel mai bun pe care El îl putea da inimilor lor rănite: „Pace vouă!”, „Pace, în frica voastră de vrăjmaşi, pace, pentru dezamăgirea voastră cu privire la voi înşivă, pace, pentru iluziile voastre înşelate, pace, cu privire la grija voastră pentru viitor, pace, pentru că Eu sunt în mijlocul vostru.” Da, noi putem înţelege bine reacţia ucenicilor: „Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.” Domnul doreşte să facă aceasta şi astăzi, când El vine la noi, ca să fie în mijlocul nostru. Poate El aceasta?

Când Domnul vine în mijlocul nostru

Nu este suficient să spui simplu: noi ne strângem conform cu Matei 18.20 „(18:20) Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu,

acolo Eu sunt în mijlocul lor“.“ , de aceea Domnul este în mijlocul nostru. Depinde de faptul, dacă noi trăim conştient realitatea vie, că venirea Domnului în mijlocul nostru poate schimba total simţirea în situaţia existentă, că noi părăsim strângerea laolaltă cu o conştienţă nouă, puternică, despre dragostea Sa, că noi „am gustat că Domnul este bun”, că El a schimbat simţămintele şi sentimentele noastre negative în simţăminte şi sentimente pozitive – aşa cum aici dezamăgirea, frica şi deznădejdea au fost schimbate în bucurie pură. Nu este din cauza Lui, dacă noi nu avem parte de aşa ceva. Inima Lui este şi astăzi la fel ca atunci.

Unde Domnul locuieşte

Dar cum stau lucrurile cu noi? În Isaia 57.15 „(57:15) Pentru că aşa zice Cel măreţ şi Cel înălţat, Cel care locuieşte în eternitate şi al cărui Nume este Sfânt: „Eu locuiesc în loc înalt şi sfânt şi cu cel cu duhul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhul celor smeriţi şi să înviorez inima celor zdrobiţi.“ citim unde locuieşte Dumnezeu: „Căci aşa vorbeşte Cel Prea Înalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt: Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie; dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să reînsufleţesc inimile zdrobite.” Astfel de smeriţi şi zdrobiţi în ei înşişi şi din

cauza împrejurărilor avea Domnul înaintea Sa în acea primă duminică. De aceea El voia cu plăcere să fie acolo. Ce găseşte El la noi, atunci când noi duminică de duminică ne strângem laolaltă?

Nu avem noi un local de adunare impunător sau o biserică impresionantă, şi corul este o impresionantă desfătare pentru urechi? Şi cum lucrează Duhul la *noi*? Acolo oamenii cad, aşa sunt ei loviţi de Duhul! La noi, aici, Domnul trebuie să Se simtă bine, ori?! Sau probabil toate acestea le considerăm fără valoare. Noi nu avem aceste lucruri exterioare, dar pentru aceasta avem adevărul, principiile scripturistice ale Adunării! Deci, dacă Domnul nu este *la noi*, unde este El atunci? Probabil noi nu spunem toate acestea, dar ce gândim noi?

În orice caz Domnul spune: Eu locuiesc acolo unde sunt cei smeriţi şi cu duhul zdrobit. El nu locuieşte acolo unde se crede că se stă sus de tot pe „scara de la coteţul de păsări". Acolo unde se crede că eşti bogat şi nu ai nevoie de nimic, Domnul stă afară (Apocalipsa 3.20 „(3:20) Iată, Eu stau la uşă şi bat; dacă va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el, şi el cu Mine."). Dar acolo unde eşti conştient de propria stare jalnică – şi nu de starea rea a altora – şi suferi din cauza aceasta, acolo Domnul vine la mijloc cu salutul „Pace vouă!". Probabil este

frică, de ceea ce va veni, dar cuvântul Domnului mângâie: „Pace vouă!”

În Isaia 43.2 „(43:2) Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; şi prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars şi flacăra nu te va mistui.“ Dumnezeu spune: „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; şi prin râuri, şi nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu vei fi ars şi flacăra nu te va aprinde.” Şi cât de multe strângeri laolaltă în case, de exemplu în China, nu au trăit aproape literalmente, că Domnul este tocmai acolo unde râuri învolburate se ridică şi focul prigoanei devine fierbinte, că El Se dovedeşte viu şi mângâie cu cuvântul: „Pace vouă!”. Dar şi acolo unde creştinismul nu este direct prigonit, unele comunităţi sunt strâmtorate – uneori chiar de aceia care mărturisesc că sunt de partea creştinismului. Şi pretutindeni în aceste locuri Domnul în îndurarea Sa mare faţă de suferinţa noastră doreşte să vină şi să ne mângâie cu cuvântul: „Pace vouă!”, numai dacă noi am fi conştienţi cât de deplâns suntem noi de fapt. Dacă privim starea din Biserica lui Hristos, nu avem noi atunci suficiente motive să dovedim „un duh smerit”?

Citim în continuare despre acea primă duminică: „Şi după ce a zis acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa.” Aici era vorba în primul rând să convingă pe ucenici de faptul că El Însuşi era

realmente în mijlocul lor. Ei trebuiau să aibă convingerea fermă despre prezenţa Sa personală. Şi astăzi El doreşte să ne dea această cunoaştere concretă. De aceea vrem să avem grijă ca El să se simtă bine la noi şi să nu-I punem nimic în cale, care să-L împiedice să ne facă conştienţi de prezenţa Sa. Cât de repede gândim că *noi* trebuie să ne simţim bine, şi cât de puţin că *El* Se simte bine. Însă dacă El stă cu plăcere în mijlocul nostru – aceasta înseamnă de asemenea şi faptul că noi Îi dăm realmente locul central, şi nu părerile noastre, tradiţia noastră, liturghia noastră ocupă locul central –, atunci şi noi ne vom simţi bine, aşa cum citim aici: „Ucenicii s-au bucurat", deoarece noi savurăm deplin conştienţi prezenţa Sa şi pacea, pe care El ne-o dăruie. După afirmaţia „ucenicii s-au bucurat" urmează imediat justificarea: „când au văzut pe Domnul".

Într-un articol următor dorim să ne ocupăm în detaliu cu ceea ce a făcut Domnul Isus, după ce i-a salutat, şi anume, că El le-a arătat mâinile Sale şi coasta Sa.

Tradus de la: Ein unvergessener Sonntag – Johannes 20,19.20 (1)

Traducere: Ion Simionescu